

?Les meves germanes

I és com si mirés de lluny el que jo vivia quan tenia divuit anys

Foto: Gemma Ventura

Tinc tres germans i dues germanes. Soc la segona i elles, la cinquena i la sisena. Amb la cinquena m'hi porto deu anys, en té divuit, i amb la sisena, setze, en té dotze. Puc dir, perquè és veritat, que són dues de les persones que em cauen millor del món.

Amb la petita avui hem anat caminant fins a una escola lliure, La Bassa, que està entre el Vendrell i Sant Salvador, i després de veure porcs senglars i cabres que es deixen tocar les banyes i, ostones, t'imagines que aquesta fos la teva escola?, sota el sol de les tres del migdia, li he deixat anar -sabent que ens acostumen a temptar les mateixes respostes-: què fem? tornem a casa o seguim caminant? El camí estret, bonic i ple d'ombra que ens havien dit que trobaríem no l'hem trobat, però fa anys que tenim un lema per amic: anem on ens portin les cames, i així hem arribat, mentre cada dos per tres li tirava aigua al cap i l'omplia de crema la cara, a Calafell. Saps què vol dir el nostre cognom? Sort, atzar, felicitat.

A la cinquena -sí, de portes a la societat ens presentem per números, no per noms, que així queda com més ordenat- gairebé que li truco cada dia. Quan torno de treballar, de camí cap a

casa, m'explica la seva vida i jo a ella, la meva. I és com si mirés de lluny el que jo vivia quan tenia divuit anys, i tampoc sabia ben bé què estudiar, i el futur era llunyíssim, abstracte, com si fos un lloc del que te'n parlen, però que no hi hakis d'arribar mai, i semblava que m'hi anés la vida amb aquells amics i amigues i amors i divendres i feines per quatre duros i somnis grans, ben grans. I m'agrada, veure-la florir i veure com em confia coses que jo mai havia explicat a cap dels meus germans.

Torno en tren cap a Barcelona. Miro la foto que he fet dels nostres peus mentre aquesta tarda fèiem el dropo al matalàs que vam posar al balcó. A la nit, abans que ens fulminés la calor, vaig deixar anar una altra d'aquelles idees brillants: i si el traiem del llit i el deixem aquí fora i dormim sota les estrelles? I ja ens veus a mi i a la petita estirades panxa amunt: saps què, Gemmeta? Les estrelles es fan quan xoquen planetes. Ah, sí? I si un dia xoquem amb un planeta serem parts d'estrelles? Potser sí. Llavors no és trist morir així. I embolicada al llençol, a les 6 del matí he sentit com la Mercè tornava de festa i abaixava la persiana, i he recordat quan era jo qui tornava a les tantes dissimulant els tants cubates que m'havia pres.

Miro la foto: la meva tireta al turmell, els mitjons d'estar per casa de la Mercè i els peus menuts de la Maria Àngels. Mentre per dins canto l'*wanna dance with somebody*, que abans hem ballat com si el quarto fos una discoteca. Tant de bo que quan siguem velles, molt velles, un dia celebrem que la nostra ventura ha estat créixer juntes.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=eH3gialzONA>